

II
44510

Mlado Jutro

Štev. 1

Nedelja, 3. januarja

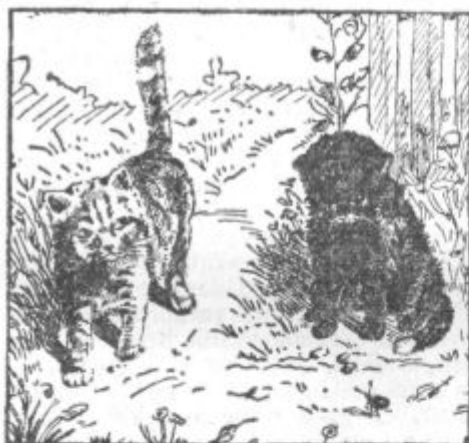
1932

F. S. Copeland:

Johnnie in mačke

Njau-vau je bila vdova.

Barney Dick je umrl in Njau-vau se je oblekla v črnino. Imela je košat rep z belim koncem, hoteč s tem pokazati, da je še dovolj mladostna in pripravljena za nov zakon. Njena črnina je bila resnično cenena, ker je v njej zagledala luč sveta.

Sedela je na vrtu pred hišo in se solnčila, ko je prišel mimo najzastavnejši maček vsega mačjega sveta. Njegova glava je bila podobna topovski krogli, telo je bilo sodčku podobno, rep je bil kratek in močan, močan kakor njegove mišičaste noge. Dolge brke, ki so štrlele daleč proč so bile trde kot igle. Bil je lep, progast maček z vsemi odtenki žametaste sivine. Imel je snežno belo stajco in mehkim ovratnikom, koketno bele šape in očarljivo belo lišo na koncu repa. Skratka bil je Njau-vauin ideal — ideal moške lepote. Imenoval se je Josh. Mož na, v čigar hiši je živel, ga je dosledno imenoval ogabna beštija.

Njau-vau, ki je obžalovala svojega junaka, je začela sladko prestiti. Na to vzbudijo se ji je leta dražestno skakljaje od strani približal.

Da ga je Njau-vau tako prijazno sprejela mu je bilo posebno všeč, ker je imel zasebne spore z velikim mačkom iz se dščine. Človek, s katerim je maček Josh izvolil živeti je bil neizpodbitno zloben četudi je bil skoraj hrom, ker so ga noge ob slabem vremenu vedno bolele.

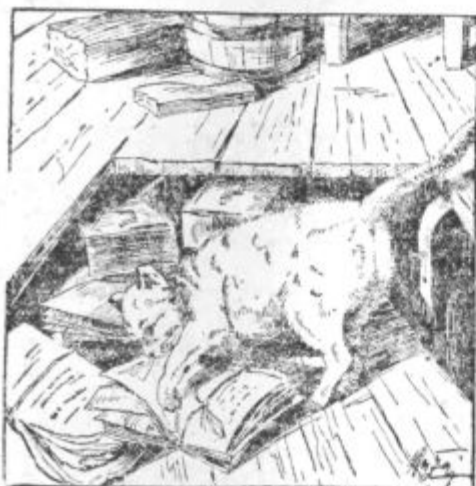
Če je gospodar zloben, je navadno tudi služinčad zlobna. Še celo kuharica je bila neprijazna z Joshom, čeprav je slovel kot izvrsten lovec. Najbrže bi bridko razočaral že davno pustil neprijazen dom, če bi ne imel edinega prijatelja v hiši. Imenoval se je Johnnie Sinclair. Bil je nečak gospoda Taylora ter je živel v hiši kot njegov pravi otrok. Josh sicer ni bil mnenja, da je z njimi slabše ravnal kot s svojimi

otroci, toda Taylorovi fantalini so bili veliki in močni ter prav tako surovi. In včasih je bilo prav prijetno opazovati, kako jih je oče pozval v svojo delavno sobo, odkoder je bilo slišati enakomerne udarce ki so močno spominjali na iztepanje preprog.

Johnnie je bil drugačen.

Ko so nekega dne njegovi bratranci privezali staro pločevinasto posodo psu na rep, je bil Johnnie tisti, ki ga je rešil. In, ko so nekoč Joshua držali za rep in ga vihтели po zraku, da bi ugotovili, če je čistokrven — je bil spet Johnnie rešitelj, ki ga je skrnil na podstrešje. Iz hvaležnosti je Josh pokazal

svojemu prijatelju vse podgane, ki jih je podavil. Tudi, ko je bil gospod Taylor preskop, da bi dal Johnnieu pozimi še eno odejo, se je Josh zvit v klopčič vlegel na njegove premrle nožice, da bi jih ogrel.

Taylorovi otroci niso dobili nikdar dovolj jesti, toda ko so se ostali prepirali za svoje obložene kruhke, se je Johnnie zadovoljil z najmanjšim in je bil celo pripravljen svojo borno večerjo deliti s svojimi bratranci.

Oj, kako sta bila skopa oče in mati! Gospa Taylor si je čas tako spretno razdelila, da je obiskovala vedno ob času južine. S tem si je pridobila ime gospa Taylor pl. Suha južina. Gospod Taylor pa je bil tako skop, da niti svojemu dvokolesu ni privoščil prepotrebne mazila. Mnogokrat se je tudi pritoževal, da nikakor ne more oddati ene svojih hiš in to št. 12, ki jo je baje dedoval po Johnniejevem očetu. Hiše mu ni smel nihče omeniti. Strašno se je raztogotil, ker je s hišo imel le stroške, a nikake koristi. Ob takih prilikah se je razkačil nad ubogim Johnniejem, ki je bil družini le v breme.

Ko je Johnnie dopolnil osmo leto, ga je stric poslal v šolo daleč od doma. To ni bila prijetna šola kot so one, ki jih izbere dobri starši za svoje malčke; bil je strog zavod, kjer so otroci za mal denar prejimali slabo hrano, še slabše stanovanje in pouk. Gospod Taylor

je najbrže upal, da bo Johnnie pobegnil v svet ter se ne bo nikdar več vrnil.

Noč nato, ko je Johnnie odšel, je Josh skical mačke zborovanje na strehi Taylorove hiše. Zbirališče je bilo tik nad podstrešjem kjer je Johnnie svoj čas spal. Tega Josh nikdar ne bi storil, če bi bil Johnnie še doma.

»O, mačke,« je začel, »muce in mucki, veliki in mah! Živina s katero živim je pravi pravcati človek. Sklenil sem, da zapustim Taylorovo hišo, ker je poslal Johnnieja od doma. Prepričan sem, da se strinjate s predlogom, da si me delavne mačke ustanovimo svoj lastni dom. Ali poznate hišo številko dvanajst? Ali veste da ni človeka, ki bi živel v njej? In veste zakaj?«

»Ker straši—!« je zamijavkala šestmesečna mačica.

»Neumnost,« je odvrnil Josh, »Gospod Taylor prav za prav noče oddati te hiše. V temnih nočeh ga lahko vidite, ko tava po zapuščenih sobanah. Nedavno sem bil na lovu, ko je vstopil: klop, klop, klop je donelo po stopnicah in tatinska svetilka mu je kazala kot. Ljudje namreč ne vidijo brez luči. Kot miš se je tresel. Tedaj sem mu jo zagodel! Oddal sem svoj bojni krik in se pognal mimo njega. Zakričal je, nato se je skotalil po stopnišču. Videl sem ga, ko se je počasi pobiral in odšel proti domu. Neopaženo se je splazil v hišo, a kmalu se je vrnil s svojim kolesom. Ni šel daleč. Udaril je s kolesom ob zid, da se je pokvarilo, nato je pozvonil pri lastnih vratih. Ko so mu odprli je dejal, da je padel s kolesa, ko je hotel oddati pismo na pošto. Ne vem sicer, kaj ga je privedlo v hišo, a prepričan sem, da je bilo nekaj zlobnega.«

»Tam živi tudi neka starka, ki s čepico na glavi venomer hodi po stopnišču in vsakogar prestraši.«

»Živela je nekda,« je odvrnil Josh in srepo ošnil jezиковo mačko, »in jaz sem jo dobro poznal. Toda, ona se ne bo nikdar več vrnila. Bila je Johnniejeva pestunja. Zagotavljam vas pri svoji mačji časti, da se je gospod Taylor umoril.«

»Oj-joj!« — — —

Vse mačke so se zgrozile in mala mačica je miko zamijavkala.

»Predlagam,« je nadaljeval Josh, obliznil usta in si umil obraz kot bi ne hotel videti učinka svojega govora, »da gremo in se naselimo v tej hiši! Hiša je zelo udobna in prepričan sem, da gospodu Tayloru to ne bo všeč.«

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

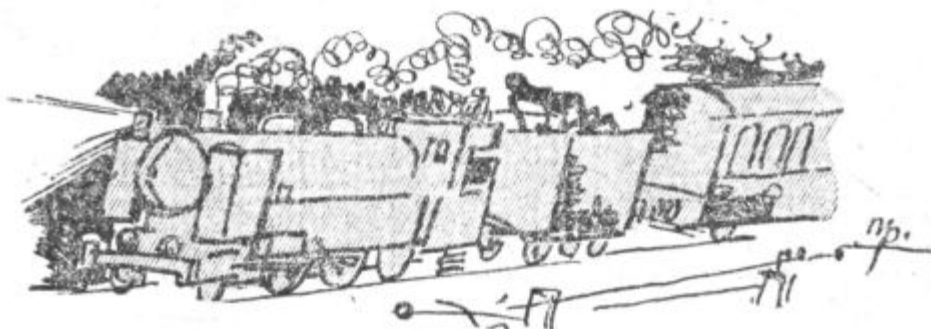
Čuvaj proge Santa Fé

Ze tri dni je vihar z neznanško silo divjal po Ameriki. Mala hišica čuvaja na progih St. Louis - Santa Fé, tik pred prehodom čez reko Arkansas, je škripala pri vsakem sunku. Stari čuvaj Smith in njegov šestnajstletni sin Bob sta se bala, da se bo zdaj zdaj porušila.

Nenadoma sta začula velik trušč. Preplašeno sta se spogledala. Potem je fant stekel k oknu. Z grozo v očeh se

Stotine človeških življenj je bilo v nevarnosti. Bob je sledil očetoverbu pogledu. Razumel je. Malo, skoraj nič upanja ni bilo za rešitev nesrečnežev, ki so se nič hudega ne sluteč peljali propast. Brzobjav, ki bi bil mogel pomagati, je bil pokvarjen. Kaj je bilo storiti?

Tedaj je stari Smith skočil pokonci. Z odločnim obrazom je rekel dečku: »Bob, hitel bom vlak naproti. Če or

je Bob obrnil in le s težavo je spregovoril: »Brzobjavna zveza je prekinjena. Če se zdaj na progah kaj zgodi, potem...«

Bilo je ob devetih zvečer. Malo pred polnočjo je moral pripeljati mimo brzobjav iz St. Louisa v Santa Fé. Stari čuvaj je pogledal ven. Res — žica je vsajela pretrgana k tlom.

»Bob!«

Fant je prišel in molče sprejel željo svojega očeta, da popravi brzobjavni vod. Pokimal je, vzel orodje na hrbet in odšel v viharno noč...

Stari Smith je med tem sedel doma in s strahom v srcu čakal sinove vrnitve. Ze dve uri ga ni bilo. Mahoma je pa nekdo odprl vrata in pričakovani je priteknel v sobo brez klobuka in plašča in brez orodja, popolnoma premočen in prepoten.

»Oče, most!... Most se je zrušil!«

Sopel je od razburjenja in hitro pripovedoval, kako je iskal drugega konca pretrgane brzobjavne žice in pri tem prišel k Arkansasu, in kako je z grozo opazil, da železniškega mostu ni več. Tedaj je stekel domov in pustil svoje stvari.

Stari je ob sinovem pripovedovanju od strahu prebledel. Oči so mu zbegale no iskale ure. Dvajset minut je manjkalo do polnoči. Čez osemnajst minut je moral vlak pripeljati mimo in ga ni mogel zadržati.

daleč morem, in ga bom skušal z manjanjem rute zadržati. Z ognjem pri tem viharju ni moči dajati znamenj. Če me strojevodja ne vidi, potem... Eno človeško življenje se za stotine menda lahko žrtvuje!«

Bob je strahoma zrl v očeta. »Oče, ne, tega ne smeš! Jaz bom ustavil vlak!« In preden je mogel stari kaj reči, je Bob stekel skozi vrata.

Bob je hitel skozi noč. Dosegel je odprto progo. Komaj je videl tir. Dalje in dalje je hitel, vlaku nasproti. Potem je obstal kakor okamenel. Sedaj se je moralo odločiti, zakaj tam v daljavi se je z divjo brzino bližalo dvoje strahotnih luči. Vlak! —

Oziral se je na okrog; nekaj metrov od sebe je zapazil ozek prehod. Odločil se je. Z nekaj skoki je dosegel železno lestev in hitel gor. Še ni vedel, kaj bo dalje naredil, vlak je prihrumel. Iskre so letele iz dimnika lokomotive, sekundo je zagledal Bob v jasni svetlobi moža na stroju. Potem je vse minilo. Dolga vrsta voza je brzela pod njim in sedaj — Bob se je stisnil — se je bližala zelena luč, znak zadnjega voza. Komaj še tri metre. Tedaj je Bob skočil, kolikor je mogel. Prijel je in se držal. Še napol omamljen od skoka je odprl oči. Znašel se je na krovu voza za prtljago. In začel se je plaziti po strehah drugih voz do lokomotive. Vlak je bil le še sto metrov od nevar-

nega kraja, ko je Bob skočil na tender in od ondod na stroj.

Prestrašeno sta pogledala strojevodja in kurjač skrivnostnega potnika; a Bob jima je v naglici povedal, kaj se je zgodilo. Takoj so dali protiparvo Zastegnjen žvižg — vlak se je ustavil komaj dvajset metrov pred zrušenim mostom.

Tako je Bob s svojo drzno odločnostjo rešil življenje stotinam ljudi.

Čudovita rešitev male Barbke

Barbka je pospešila korake. Trgovina, v kateri je bila uslužbena, ji je čedalje bolj zginjala izpred oči. Kmalu jo je objela tišina gozda in Barbka je zamišljena poslušala, kako je škripal sneg pod njenimi nogami. Mislila je na svoje roditelje, ki jih je bila morala že v zgodnji mladosti zapustiti, zakaj otrok je bilo doma mnogo in kruha je bilo vedno premalo. Prišla je k tujim ljudem in si sama služila kruh. Bila je marljiva in dobra, tako da so jo imeli ljudje radi. In danes so ji bili dovolili, da obišče svoje starše. Joj,

kako se je veselila, da jih bo po dolgem času spet videla.

Zima prihaja zgodaj v gore a Barbka se je ni bala. In sama pri sebi je bila prepričana, da ji bo prišel oče naproti, saj ga je bila obvestila, da pride. Spet je pospešila korake in se veselila plesa snežink. Toda, kaj je bilo to? Po njenem računu bi bila morala že miniti malo gorsko vasico. Pot je postajala čedalje bolj strma in neizhojena. Vodila je po kamenitih in zaraščenih tleh. Barbko je obšla tesnoba. Kmalu je spoznala, da je zašla. Morala se je vrniti. Zbrala je vse svoje moči in pogumno gazila visoki sneg.

Stemnilo se je že, ko so Barbko zapustile moči. Zaihtela je in se zgrudila. Ni poznala poti ne naprej in ne nazaj.

Vedela je, da pomeni noč pod milim nebom gotovo smrt. Vsa obupana je klicala na pomoč. Naposled se je z muko spravila na noge. Morala je najti kako pot v dolino. Tedajci pa je za-

gledala v bližini temne postave, ki so se počasi pomikale naprej. Bile so srne! Ali pojdejo v dolino?

Barbka je tekla za njimi, kolikor so jo nesle noge. Pred veliko zasneženo goščavo je izginila vsaka sled za njimi. Srne so se morale tukaj v goščavi skriti. Barbka se je sklonila in zagledala ozko odprtino. Splazila se je skozi njo. Tla so bila suha in pokrita z listjem.

Barbka se je tesno avila v svojo ruto. Tukaj se je čutila varno. Počasi so se ji oči privadile teme in zdaj je lahko razločila temne postave vitkih srn. Nepremično so stale na svojih prostorih in strmele v Barbko. Dekle je vzelo kruh in jabolko iz svoje čule, zakaj zdaj je začutilo lakoto. Srne so vohljaje vzdignile glave in se počasi in previdno približale. Kmalu so obkolele Barbko in jedle kruh iz njene roke. Barbki je bilo toplo od njihove bližine in čez kako uro so vsi mirno zasпали.

Ko se je Barbka zbudila je bil zunaj že svetel dan. Srne so postale nemirne. Tudi Barbka se je počasi splazila iz goščave. Solnce je sijalo na snežno poljano, da je morala zamežati. In zdaj ji je bilo, kakor da sliši iz daljave glas roga. Rog se je v kratkih presledkih vedno spet oglašal. Barbka je začela klicati in mahati z ruto. In glej, zdajci se je po snegu pripodilo

nekaj črnega. Bil je Lajko, sosedov kužek! Ves srečen je skakal okoli nje in lajal. In zdaj so prišli možje z lestvami in lopatami, ki so vso noč iskali Barbko. Prvi med njimi je bil Barbkin oče. Objel jo je brez besed, jo vzdignil in odnesel v dolino.

Ko je Barbka kasneje pripovedovala, kako je s srnami prespala noč, je dal oče na hribu zgraditi majhno kočico in jo napolnil s senom. To je bila njegova zahvala srnam, ki so bile rešile njegovemu otroku življenje.

Volc in lisica

Tiste čase, ko je v gozdu še živel volk Sivko, se lisici Zvitorepki, ni Bog si ga vedi kako dobro godilo. Sivko je prišel vsak dan pred njen brlog in glasno zaklical: »Zvitorepka, pojdi sem!«

Zvitorepka se ga je bala, zakaj Sivko je bil velik in močan in njegovi zobe so bili ostri. In vselej, kadar je stala pred njim, je zarenčal: »Čuj, Zvitorepka, tvoja zadnja ura se bliža! Lačen sem! Toda če mi veš povedati kraj, kjer bi dobil kaj dobrega za zobe, ti prizanesem!«

Lisica, ki je dobro poznala vso okolico, mu je morala potem vselej povedati, na katerem posestvu imajo najlepše kokoši in v katerem hlevu stojijo najdebelejše ovce.

Ko je volk spet odšel se je Zvitorepka ujezila. Sklenila je, da se maščuje požrešnemu volku Sivku. In res! Ko je prišel drugi dan Sivko spet pred

njen brlog, ga je prijazno sprejela in mu želela dober dan.

Volc ji ni odzdravil, ampak s slabotnim glasom zastokal:

»Joj, Zvitorepka, tako slabo mi je v želodcu! Gledati moram, da se spet opomorem, in ti mi moraš pomagati, drugače te požrem, preden boš utegnola zmoliti zadnji očenaš!«

Lisica se mu je gostoljubno nasmehnila in dejala:

»Kaj bi z menoj, ko so me same kosti! A nekaj ti hočem povedati. V vasi Tihi dol, na levo od mojega brloga, stoji hlev bogatega kmeta. Pojdi tja in našel boš mlade ovce, ki se ti bodo kar v ustih stopile. Saj bi šla sama s teboj, pa sem se prehladila in zdaj me trga po vsej udih. Komaj deset korakov zmorem.«

Volku so se zaiskrile oči. Obrnil se je in v diru stekel v bližnjo vas Tihi dol.

Lisica Zvitorepka se je zvonko zasmejala. »Nu, nocoj bo volku huda predla! Včeraj sem zadavila tistemu kmetu tolsto gos, pred včerajšnjim sem mu ukradla najdebelejšega petelina in danes gotovo stoji na straži, njegovi psi bodo raztrgali Sivka in meni se ne bo treba več batil!«

Ko se je stemnilo, je lisica pomislila: »Pa bi bilo le dobro, da bi si šla ogledat ta prizor v Tihi dol!«

Poskočila je in se v diru zapodila proti Tihemu dolu. Pred vasjo se je ustavila in prisluhnila. Ničesar ni bilo slišati: ne kričanja ljudi, ne lajanja

psov, ne ječanja volka. »Najbrže je volk že mrtev, kmetje so šli spat in psi so priklenjeni na verige. Nu, če je tako, pojdem pogledat, ali je morda kak kurnik odprl!«

S počasnimi in previdnimi koraki je stopala lisica Zvitorepka po vasi, a tedaj je planil izza ograje velik pes in jo ugriznil v sprednjo nogo. V naslednjem trenutku se je pokazal izza ograje tudi mož s palico v roki in jo neusmiljeno oplazil po zadnjem delu telesa. Zvitorepka je vzela pot pod noge in tekla, kakor še nikoli v svojem življenju. Po golgem teku se je ustavila in se ozrla: pes je bil daleč za njo, o človeku pa sploh ni bilo več sledu. Zdaj se je Zvitorepka šele popolnoma zavedela svojih bolečin. Mukoma se je splazila v svoj brlog in si stokaje lizala krvave če rane.

Drugo jutro, ko je solnce posijalo, je prišel volk Sivko.

»Hej, botra, sinoči sem imel sijajno večerjo. Šel sem v drugo vas in našel tam debelo ovco. Dobro mi je teknila. Vas Tihi dol mi je bila preveč od nog. In kako je s teboj? Ali te še trga po vseh udih?«

»Da, še vedno,« je počasi odgovorila lisica iz svojega brloga. Ni hotela priti ven, da ne bi volk zagledal njenih ran.

Tedaj se je volk vljudno poslovil in odšel.

Lisica je srdito gledala za njim. »Mastno pečenko sem hotela,« si je mislila, »pa sem dobila udarce in ko maj odnesla živo kožo. Volka sem hotela uničiti, pa se je le dobro najedel. In zdaj ga bom morala še dalje prenašati in skrbeti za njegovo hrano!«

Gospod gori!

Strašna istorija o siru Walterju Raleighu

Sir Walter Raleigh je bil slaven angleški mornar (rojen l. 1552.). Doživel je mnogo zabavnih in čudnih reči; najbolj čudni doživljal mu je bil pa namenjen v Severni Ameriki, v naselbini Virginiji, kjer je prvokrat v svojem življenju kadil pipo.

Sir Walter Raleigh je imel zvestega rjavega slugo, ki ga je spremljal na vseh njegovih potovanjih. Jim, tako je bilo ime slugi, je nekega dne opazil čuden dim, ki je prihajal iz gospodove sobe. Ves prestrašen je odprl vrata, vendar pa ni mogel opaziti, da bi kje gorelo.

Tedajci pa je zagledal svojega gospodarja, ki so se mu valili veliki oblaki dima iz ust.

»Gospod gori! Gospod gori!« je zakričal ves prestrašen in zbežal. A čez nekaj trenutkov se je vrnil z vedrom vode, in preden je osupli Walter Raleigh uganil, kaj misli storiti, mu je izlil vodo na glavo.

Dolgo je trajalo, preden se je siru Walterju Raleighu posrečilo, da je razložil zbežanemu Jimu pomen pipe in tobakovega dima!

Simon Hostnik: *

1932

No, Zvezdanke in Zvezdančki,
Oprite srčeca sedaj:
V veselo, srečno novo leto,
Odplujte mirno mi zaspančki.
Leto, malčki, hitro mine.
Eno je, ki več ne pride!
Torej, pridno, se učite!
Očka, mame ne jezite!

Stale za male

Joško se baša doma, da ima vso zgodovino v mezincu. Mamica mu seveda vse verjame in ga pohvali stricu, češ, da zna Joško odgovoriti na vsako vprašanje, ki se tiče zgodovine. Stric ni tako lahkoveren kakor mamica. Nasmehne se in vpraša Joška:

»Nu, kaj mi več povedati o egipčanskih kraljih?«

In Joško, ki zna odgovoriti na vsako vprašanje, ki se tiče zgodovine, se hitro odreže:

»Oh, ti so že dolgo mrtvi!«

★

Učitelj: »Janezek, povej mi, kako lahko spoznaš, ali je gos stara ali mlada?«

Janezek: »Po zobeh, gospod učitelj!«

Učitelj: »Kako to? Saj gos vendar nima zob!«

Janezek: »Gos ne, a jaz jih imam, in kadar jem gosjo pečenko, vedno natančno vem, ali je bila gos stara ali mlada!«

★

Mihec: »Ti, Jože, katero besedo izgovori vsak napak?«

»Jože: »Ne vem. Katero pa?«

Mihec: »Besedo ,napak!«

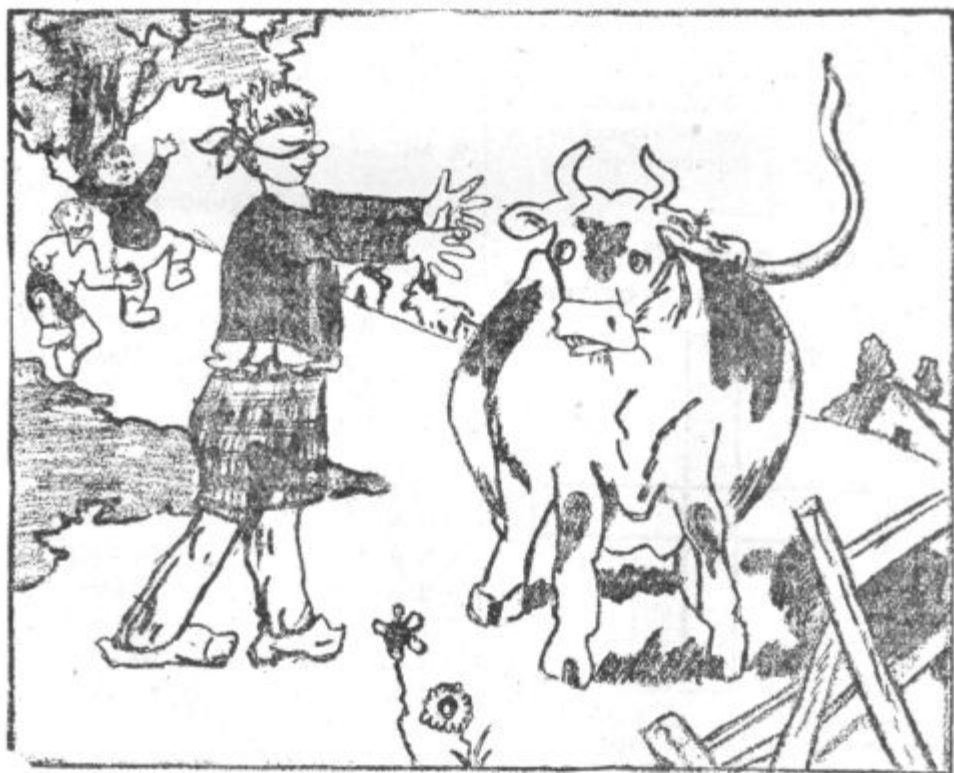
Kaj rišejo „Jutrovčki“?

F. Sovinc, uč. I. razr. realne gimnazije
v Celju

Anica Vidmar, uč. II. razr. gimnazije
pri Uršulinkah v Ljubljani

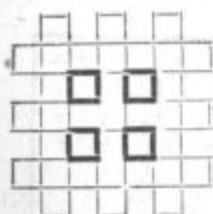

Natalija in Nevenka Fon, uč. I. razr. realne. gimn. v Novem Sadu
Željeznička ulica 98.

Fantek v izbi

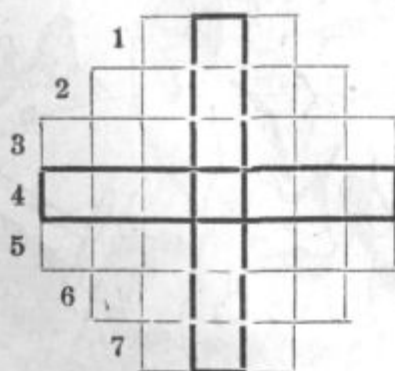
Tih je moj zimski čas.
 Letos zgrešil me je
 mili Božiček.
 Tiha je naša vas.
 Včasih na okno potrka mi ptiček.
 Lačen je.
 Dam mu drobtino,
 da ne pozabi me.
 Čivka in vabi me
 — Kam? ...
 Snežec je včeraj pobelil dolino.
 Jaz pa ne morem, ne morem drugam,
 kakor te k oknu sem —
 ptičku skrivaj povem,
 kako se toži
 z gričkom prebelim mi.
 Sanke so vzeli mi.
 Ptiček, moj ptiček,
 ti vabiš zama!
 Snivaj, moj griček —
 jaz sem bolan ...

Rešetka

Vstavi v rešetko tri besede, ki imajo vodoravno in navpično isti pomen: 1. glasbilo, 2. se nam vznema, kadar kaj zelo poželim, 3. dojenčkovo perilo.

Kaj smo naročili v zvonarni?

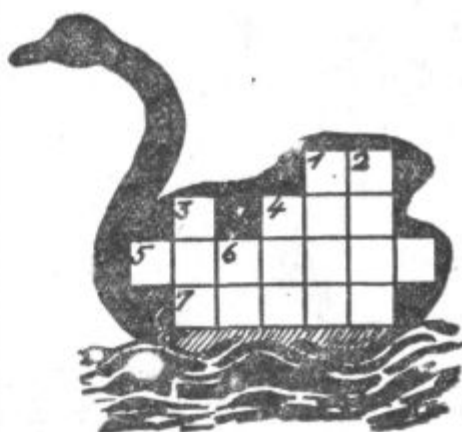

Pomen besed od leve na desno: 1. žensko krstno ime; 2. denarna kazen; 3. majhna glava; 4. odgovor na vprašanje v naslovu; 5. časopis, ki izhaja vsak dan; 6. železniški tir; 7. reka med savsko in vrbasko banovino. — Srednji dve vrsti, vodoravno in navpično, dajeta odgovor na vprašanje v naslovu.

Križalika »Labod«

Pomen besed

Vodoravno: 1. Oblika pomožnega glagola, 4. Otok v Jadranskem morju, 5. Ptič, 7. Ptič.

Navpično: 1. Prvi slovenski kralj, 2. Opoldanski obrok hrane, 3. Labodja barva, 4. Stikališče dveh ploskev, 6. Pritrdilnica.

Rešitev križaljke »Božični zvon«

Navpično: 1. Sto, 2. zvonec, 4. otava, 5. Anica, 7. tu, 8. ud, 11 on.
 Vodoravno: 3. Atova, 6. Oton, 7. tu, 9. Ani, 10. udovec, 11. Naca.

Rešitev kvadratov

ne. cen. cena. emica, menica, temnica, Temenica.

Rešitev magičnega kvadrata IV.

Vodoravno in navpično:
 1. Polk, 2. Občr, 3. lipi, 4. Krim.

Številnica

1, 2, 3, 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9
 2, 9, 8 dvoživka
 3, 5, 6, 2 lesni odpadek
 1, 2, 6, 1, 9, 7 brezдно
 4, 1, 6, 8, 9 stavbni material
 5, 4, 7, 9 tekočina
 6, 1, 3, 8 pesnik
 7, 2, 6, 5, 4 rastlina
 8, 3, 1, 9, 2 umetnik
 9, 2 ploščinska mera

Prve vodoravne črke in prve navpične črke dajo ime za delo, kakršno Jutrovčki radi čitajo.